

[Kirsten Lee]

Når opgaver løses på flere niveauer som f.eks. både det amtslige og det kommunale – det gælder f.eks. for børn med vidtgående fysiske og psykiske handicap – bliver brugerne, i dette tilfælde børnenes forældre, meget tit konfronteret med mange for ikke at sige utallige behandlere. På den måde er der risiko for, at ansvaret for brugeren udvandes. Den enkelte behandlergruppe tror, at de andre tager sig af og støtter brugeren, hvad enten det er andre i det kommunale regi eller i det amtslige regi. Brugeren har behov for én ankermand eller -kvinde. Det er et problem, der kan og skal løses organisatorisk, det er ikke kun et strukturproblem.

Vi har bemærket, at også mange af de høringssvar, der er indløbet om Lotz III-betænkningen, giver udtryk for, at hvis man decentraliserer i alt for høj grad, er der nogle af de små patient-, klient- eller brugergrupper, hvad man nu skal kalde dem, der kan komme i klemme, hvis alting skal foregå i primærkommunalt regi. Efter Det Radikale Venstres opfattelse er den frygt reel. Man skal huske på, at over halvdelen af landets kommuner er små og har under 10.000 indbyggere. Det betyder, at man ikke kan – og efter vores opfattelse skal man heller ikke kunne – yde ekspertbistand inden for alle områder i de enkelte små kommuner.

For Det Radikale Venstre er det vigtigt, at udviklingen i form af decentralisering og selvforvaltning ikke skal ske på de stærkes præmisser. Vi skal hele tiden sikre, at vi spænder et sikkerhedsnet ud under de svage.

Nogle steder er decentralisering godt, nogle steder er centralisering bedre, og det kan endda ikke afvises, at på nogle områder er en regionalisering måske med et samarbejde flere amter imellem at ønske og kan være mest hensigtsmæssigt. Det har vi bl.a. taget højde for i den nye sundhedslov, hvor vi ønsker en centralisering af små patientgrupper. Man kan sagtens forestille sig, at noget lignende skulle ske inden for sociallovgivningens område.

Et af de områder, hvor man kunne ønske sig en langt større grad af centralisering, er det område, der hedder hjælpemiddelcentraler. Det er interessant at se, at der er nogle, der har været inde på, at en landsdækkende koncern af en eller anden art godt kunne være mest hensigtsmæssig på hjælpemiddelområdet. Der er ikke tvivl om, at det ikke sker så sjældent, at der står et ikke længere anvendt hjælpemiddel i én

kommune, som en eller anden venter på i en anden kommune, men man kender ikke behovene kommunerne imellem.

Der er ét område, hvor økonomisk ansvar og kompetence med fordel kan decentraliseres og udbygges yderligere, og det er de psykiatriske patienter. Der er ingen tvivl om, at det er langt bedre at etablere bofællesskaber og give disse mennesker støtte i primærkommunernes regi end at anbringe dem i amternes psykiatriske sygehusregi. Et bofællesskab kan være med til at forebygge svingdørspatienter, og når patienterne bliver indlagt, kan indlæggelsestiden blive kortere, når man ved, at man kan sende patienterne hjem til primærkommunen, hvor de kan finde støtte i lokalsamfundet i form af bl.a. et bofællesskab. Den sag vender vi tilbage til, når temaplanrunden i psykiatri er afsluttet, men det er et godt eksempel på amtslig og kommunal udgiftsfordeling, hvor der ikke kan herske tvivl om, at det for brugeren er bedst at være i primærkommunalt regi.

Så vidt jeg kan se, er processen med en glidende decentralisering godt i gang, og vi støtter i Det Radikale Venstre socialministerens tankegang om de regionale udviklingsudvalg, der nærmere skal belyse, hvor langt vi egentlig er, og hvor langt det er hensigtsmæssigt at gå. Herinde i Folketinget bør det være vores opgave at sikre, at vi kan gå så langt, som brugere og kommuner finder det hensigtsmæssigt. Det er vores opgave at ændre den eksisterende lovgivning dér, hvor den rejser uønskede barrierer, og den proces vil vi gerne være med til i Det Radikale Venstre.

Bente Juncker (CD):

Fremskridtspartiets ordfører sagde meget tydeligt, at Lotzudvalgets betænkning på lidt længere sigt går ud på at nedlægge amterne. Men jeg har forstået ved at læse socialministerens redegørelse, at det er socialministeren ikke helt enig i. Det er jeg glad for.

Jeg vil først sige, hvad jeg er uenig med socialministeren i i redegørelsen. Jeg er uenig i, at der i denne tid, hvor regeringen ustandselig taler om afbureaukratisering, skal nedsættes endnu nogle udvalg. Der skal endda være et landsudvalg, som disse underudvalg skal melde tilbage til. Det er vi uenige i. Vi mener, at der har været en god og en fin debat om denne betænkning, specielt med de skrifter og i de organisa-